

EDICIJA BOLERO

II kolo

TKALJA SENKI, Horhe Volpi

PROVALIJA, Fernando Valjeho

DANI KUGE, Edmundo Pas Soldan

DANI KUGE

EDMUNDO PAS SOLDAN

Prevela sa šanskog
Bojana Kovačević Petrović

■ Laguna ■

Naslov originala

Edmundo Paz Soldán
LOS DÍAS DE LA PESTE

Copyright © Edmundo Paz Soldán 2017

All Rights reserved.

Translation copyright © 2019 za srpsko izdanje, LAGUNA

Lilijani
Mojim sinovima Gabrijelu i Džozefu

Kolo II, knjiga 3

© Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Sve oko nas, čak i najmanja čestica,
ima svoje mesto, smisao i značenje,
u biološkom svetu sve je harmonija,
sve je melodija.

JAKOB FON IKSIL,
Biološka pisma jednoj dami

JEDAN

[GUVERNER]

Lukas Otero se zaputio u Kasonu u pratnji dva čuvara, s električnim bičem u ruci. Na sebi je imao sveže ispeglanu plavu uniformu i uglancane crne čizme sa metalnim mamuzama. Krećući se po kaldrmi koja je vodila od kuće do zatvora, činilo se kao da maršira, ne obraćajući pažnju na one koji su dolazili u posetu svađajući se na sav glas za mesto u redu, prodavce suvenira i igračaka koje su pravili zatvorenici, žene za tezgama s pečenom piletinom i ražnjicima. Ušao je kroz zasvođenu kapiju, dok su ga njegovi oficiri gledali s puno poštovanja, a sa zaravni okružene palmama sparušenih zeleno-žutih listova trčala su ka njemu tri dečaćića, jedan sa pegavim gušterom u ruci. Otero ih je pozdravio, Duke, Timi, Nej, sigurno su se lepo ponašali, da, guvere, idu u školu, da, guvere, kad ne bi išli, znali bi šta ih čeka, eruptivan grohot, baš mu se dopadao taj osećaj.

Starica s pundom prikupljenom zelenom trakom prozuko ga je zamolila za pomoć, moj sin umire u Hitnoj pomoći, i dok mu je prilazila želeći da ga dotakne, jedan čuvar ju je

udario kundakom puške. Otero je prišao starici i zagrlio je, uslišiću ti molbu, mamice, ona je briznula u plač, Zvezda Ma će ti za to platiti. Otero je naredio šefu bezbednosti Inohosi da kazni bahatog stražara. Razumem, šefe.

Krupa, Inohosin ađutant, pitao ga je kako je, šefe, jeste li dobro spavali? Uobičajeno, vrućina me je mučila. Toplota ubija, šefe, baš kao i druge stvari. Otero je oslonio ruke na metalnu kopču opasača, podigao pogled i pod užarenim nebom ugledao zatvorenike koji se okupljaju u prednjem dvorištu, na stepenicama i galerijama drugog sprata zgrade, praćeni pogledom pripravnih stražara, gomilu koja zavisi od njega, duše spremne na sve samo da ih sasluša i da im da mrvice kako bi se smirili na nekoliko sati. Da, sada je bio na svome. Bio je gospodar tog omeđenog prostora, iako je svakoga časa trebalo da stigne naredba državnog ministarstva o smanjenju budžeta, ukazujući na njegovu ograničenu moć običnog administrativnog radnika zatvora u Los Konfinesu. Zapravo, to što je naumio da uradi tog jutra bila je ideja sudije Arandije, bosa lokalne uprave. Tako će moći da se iskaže pred njim i prefektom Vilmosom, jer ako to ne uradi, uskoro će doći naređenje kojim će ga primorati. Ah, videće oni jednog dana.

Zastao je pored jednog krila zgrade i rukom dao znak zatvorenicima da se postroje. Povici, brze kretnje, guranje. Oko hiljadu i po ljudi tražilo je svoje mesto u dvorištu koje je prethodno ličilo na pijacu, sa improvizovanim tezgama za prodaju hrane, toalet-papira, sapuna. Provera brojnog stanja uvedena je s osnivanjem zatvora, pre više od jednog veka. Bio je to jedan od načina da se zatvorenici prebroje, mada računica nikada nije bila tačna, jer su privilegovani pojedinci uvek uspevali da izdejstvuju zadržavanje u svojim ćelijama i sobama. Prozivka je bila svakog jutra u šest, ali mogla je da bude u bilo koje vreme, kada bi Oteru palo na pamet.

Žagor je uminuo. Začula su se zvona iz katoličke kapele, kojima je sveštenik Benites uvek oglašavao Oterov obilazak zatvora. To je bila skraćena verzija prvobitne ceremonije. Guverner je nasumice izgovarao imena. Prozvani zatvorenik morao je da se probije kroz redove i da mu priđe, klimne glavom i sačeka dozvolu da se vrati na svoje mesto. Ceremonija je trajala koliko god bi guverner želeo, ponekad dva sata, a katkad pet minuta. Ukoliko bi se odužila, bilo je onih koji bi malaksavali od vrućine.

Na Inohosin znak dvojica čuvara su se pojavila iz jednog krila zgrade noseći teški gvozdeni kovčeg. Spustili su ga kod Oterovih nogu. Guverner je raširio njegovu sadržinu po podu. Slike Neizrecive na crtežima i amajlijama, keramičke lobanje – životinja i ljudskih bića – poznate kao *relikvije*. Žuti prah, seckane pečurke, bočice sa ljubičastom sadržinom. Nije nameravao da se bori protiv kulta Zvezde Ma, ona mu je zapravo pomagala da bolje rukovodi zatvorom, ali nije želeo ni da vlast posumnja u njegovu odanost.

Ko su vlasnici svega ovoga?

Podigao je keramički lik Neizrecive, pukotina na glavi presecala joj je oko. Zelena muva zujala je oko boginje. Niko ništa nije rekao.

Niko nije odgovoran. Niko, niko, niko. Niko ne može da podigne ruku jer ne postoji samo jedan krivac. Svi ste krivi. Ovo je konfiskovano na poslednjem pretresu. Bilo je izloženo po stolovima i oltarima. Ispod njihovih ležaja, u rupama po zidovima i između kamenja na podu. U budžacima između kupatila i krova. Kakva mašta!

Jedan zatvorenik je podigao ruku. Drugu ruku nije imao i zvali su ga Klinja. Papuče i šorc, i tetovaža hobotnice na grudima. Šta hoćeš, Klinjo? Hajde, izvali neku glupost.

Ovde postoji verska sloboda. Koliko znamo, ništa od toga nije zabranjeno.

Otero se igrao električnim bičem. Klinja je bio u pravu, ali nije to mogao javno da kaže. Osećao je nelagodu u izabranoj ulozi vernog sledbenika ideja sudije Arandije.

Sloboda, ali bez preterivanja. Neću dozvoliti da se Kasona pretvori u pećinu Neizrecive.

Nepravda, reče Klinja.

Žali se ombudsmanima. Baš me zanima da li će te saslušati. Kako ti je bilo dok si kasapio roditelje? Šta si osećao?

Klinja je zaustio nešto da kaže kada mu se električni bič utisnuo između rebara. Zamirisalo je spaljeno meso, vrisak, pokušao je da se baci na Otera, ali je ovaj ustuknuo i sačekao da čuvari šćepaju Klinju da bi nastavio da govori.

Nedelju dana u samici, viknuo je, osećajući nelagodu zbog toga što je upravo uradio, trebalo je da se suzdrži. Vodite ga. Spalićemo slike, a ako ih ponovo bude, čekaju vas još gore kazne. Niko, niko. Hoćete li i dalje to govoriti?

Čuvar Vakadijes je prišao reprodukcijama i amajlijama, napravio od njih piramidu i polio ih alkoholom. Prineo je električni bič toj hrpi, uključio ga i plamen je zapucketao. Podigao se dimni stub, praveći spirale u kojima se Oteru učinilo da vidi lica bivših zatvorenika, čije kosti trule na poznatom groblju na ulazu u Kasonu. Izdao je naredbu da se vrate u ćelije. Prekrstio se dok mu je iza leđa plamen gutao slike Neizrecive.

[RIGO]

Smestili su nas u Kasonu, mada nismo znali zašto. Usred noći su nas uhapsili na stanici, baš kad smo hteli da zdimimo posle propovedi na trgovima i po parkovima Los Konfinesa, koje smo obećali Mariliji dok je umirala, i ništa nije vredelo

što smo vikali da smo nevini i tražili da im objasnimo šta radimo. Prošli smo kroz kapiju i odveli su nas u kancelariju sa uramljenom fotografijom guvernera i plakatima za filmove o zombijima, gde su nam oduzeli lične karte, da bi se uverili da se zovemo Rigo, kao što smo im rekli prilikom hapšenja. Narugali su se tom imenu, fali mu nešto, jedan slog pre ili posle. Izbačeni smo u dvorište i izvesni Krupa bakarne kože, koji je izgledao kao nadležni oficir, saopštio nam je da ćemo tamo spavati ukoliko ne platimo. Uglas smo tražili da ispuni dužnost i dodeli nam ćeliju, na šta se on nasmejao: očigledno ne poznajete ovo mesto.

Morali smo da ostanemo u dvorištu jer nismo imali ni kinte, a već smo dugovali za taksu koja se naplaćivala uhapšenima kada dođu u zatvor. Tridesetak osoba načičkanih po zidovima, neki na stepenicama koje su vodile na drugi sprat. Hrkanje, plakanje, groktanje, zapomaganje. Telo se opružilo na ispucalu kamenu fontanu, odviše nemirno da bi probalo da zaspi. Iz leve slepoočnice tekla je krv, posledica okršaja s pajkanima. Po dvorištu su leteli šišmiši, lepećući kožastim krilima nadomak naših glava. Veliki i mišoliki, podsećali su na one iz ptičje bolnice, koje su lekari ponekad operisali iako nisu ptice. Znali smo da su šišmiši sisari. Između dva leta odmarali su se na zidovima i nadstrešnicama glavne zgrade, neudobno smešteni između njih, stvarajući crni pokrivač koji se neumorno širio, kretao i disao. Nismo ni bili svesni kada je telo zaspalo, priželjkujući da naše hapšenje nema nikakve veze sa činjenicom da smo ugušili Mariliju jastukom pre nego što smo pošli ka Los Konfinesu. Njihovi bolni uzdasi pravili su nam društvo. Morali smo da se smirimo, to što se desilo u jednoj pokrajini nije se odmah znalo u drugoj.

Probudili smo se, krv od posekotine sasušila se u predelu oka. U zoru, sunce je čistilo dvorište. Hodali smo

poluošamućeni, otkrili smo jednog visokog mršavog čoveka u bolničkom mantilu.

Doktore, doktore, pozvao je glas i čovek je odgovorio: da, taj sam. Pokazali smo mu posekotinu i pozvao nas je da pođemo s njim uskim hodnikom do drugog dvorišta sa ispucalim pločicama, a potom do prostorije na drugom spratu. Ugledali su neku ženu kako menja pelene jednoj bebi na oronulom krevetu. Šta oni traže u zatvoru?

Čovek je iz fioke izvadio zavoj, obložio ranu, i zalepio ga izolir-trakom. Eto, gotovo, možete da idete. Da li je to sve? Da, to je sve. Zar ne treba dezinfikovati ranu? Ne brinite se, nije ništa ozbiljno. Kako ste mi rekli da se zovete? Rigo, ali ništa mu nismo rekli, a vi? Ovde me zovu Mršavi. A na drugim mestima? Takođe. Nismo znali da li da se nasmejemo.

Imala je lošu noć, reče Mršavi primetivši da ne skidamo pogled sa bebe. Sve vreme je povraćala i imala dijareju. U jednom trenutku joj je izlazila tečnost kroz sve otvore. Dao sam joj lek da je prođe. Srećom, zaspala je.

Kapljice sasušene krvi na čaršavima. Bleda beba.

Ne izgleda dobro, reče glas.

Vratiće joj se boja. Malena je otporna.

Šta su one uradile da budu ovde?

Ništa. Želeli smo i dalje da živimo zajedno. U Kasoni je sve moguće kad imaš kintu.

Glava nije razumela. Telo umorno, glas više nije želeo ništa da pita.

Koraci su se udaljili, a dnevna svetlost je svom snagom udarila u sobu. Iskidani oblaci protkivali su nepregledno mirno plavetnilo neba.

Začuli smo jecaj i poskočili, sigurno je to Marilija iza nas.

Ništa, samo su se otvorila vrata jedne prostorije.

Pogled je otpočnuo na slici u senci, čiji odraz se video na drvetu. Odmah je nestala. Zloćini marifetluci. Zagrcnuli smo se. Uradili smo to za njeno dobro, da joj olakšamo bol. To nije odagnalo osećaj da smo uradili nešto dobro-loše, te stoga koža nije bila sasvim mirna.

[MRŠAVI]

Tog jutra Mršavi je izašao u vizitu po dvorištima Kasone. Oni koji su prethodne noći uhapšeni verovatno spavaju u prvom dvorištu i na stepenicama koje vode na drugi i treći sprat, a pajkani se verovatno mole, zevajući, da neko ima love, da mu je iskamče i opravdaju dugu noćnu smenu. Bilo je uhapšenih za koje guverner nije ni znao, koji su ulazili kroz glavnu kapiju i izlazili nakon što plate taksu i provedu nekoliko sati besposleni. Bilo je onih koji su ostajali zauvek jer nisu imali love niti ikoga ko bi došao po njih; ili bi otkrili da mesto i nije tako loše. Mršavi je takođe uzimao poneku kintu, na primer od prve dvojice koji su mu prišli, brutalno pretučeni, sa ogrebotinama na obrazima i modricama na rukama. Treći kojeg je primio imao je malu posekotinu iznad jednog oka i brzo ga je zalečio jer je hteo da se vrati svom obilasku, uprkos tome što je bio zabrinut za Malenu. Njegova žena će se brinuti o njoj, on nije mogao da dozvoli sebi slobodno jutro. Došavši u zatvor pre nekoliko godina ništa nije znao o medicini, i silom prilika naučio je da leči zatvorenike kako bi zaradio za život. Jedan od njih, njegov komšija, prodao mu je stetoskop pre nego što je otišao, i on ga je okačio oko vrata da bi delovao ozbiljnije. Ponekad je izmišljao dijagnoze, uveren da je dovoljno samo nekoliko reči da smiri pacijente, mada mu se desilo i da ga dobro premlati brat jedne žene kojoj nije na vreme prepoznao

peritonitis, pripretili da će ga ubiti ako nastavi da izigrava lekara. Od tada je gledao da se bavi samo novajlijama.

[SABA]

Tog jutra kada se probudila, s Malenom u zagrljaju, bolelo ju je celo telo. Grlo ju je grebalo, zglobovi su joj bili otečeni, a opšta slabost sprečavala ju je da obavlja kućne poslove koje je volela. Pitanje je trenutka kada će se razboleti, ako već nije. Možda ju je Malena zarazila nečim. Toliko je povraćala tokom noći, da čovek ne poveruje. Mršavi nije pridavao veliki značaj tome, kaže to je samo mala temperatura, proći će je, ali njoj se činilo da je, od pojave prvih simptoma, pre dva dana, Malenoj sve gore. A ona krv? Ma nije to ništa. Da, poneka kap, ali ima i dijareju, drhtavicu, i ječi kao što to čine nemirne duše.

Morala je da ode u restoran *Bosonogi rakun*, ako izostane s posla bez dozvole, mogla bi da bude otpuštena. Mada to nije znala. Iskasapljeni jaganjci koje je pre neki dan donela vlasnica restorana delovali su sumnjivo. Kolale su glasine da je na placu u okolini pronađena hrpa psećih repova, i da su beskrupulozni trgovci prodali to meso restoranima umesto jagnjetine. *Bosonogi rakun* bio je najbolji restoran u Kasoni, ali u poslednje vreme su se mušterije žalile na ukus mesa. Saba je od tada sanjala pse sa glavom jagnjeta i ovce koje laju.

Ponovo je zagnjurila glavu u jastuk, umotana u čaršave, praveći toplo udubljenje da zaštiti Malenu. Nije htela da je budi, zaspala je tek u zoru, nakon srditih komšijskih negodovanja: nek bar zatvori prozor. Dodirnula joj je mladež ispod levog oka. To je pre bila bradavica nego mladež, ali ona ju je obojila crnom olovkom da bi prikrla loše obeležje.

Koliko je želela da ostane! Mršavi se ne bi sažalio na nju. Optužio bi je da je lenja, a mora da mu pomogne da zarade

lovu. Imali su ušteđevinu i uz još neznatnu svotu mogli bi da se presele u bolji deo, u veću sobu s kupatilom, možda i u stan sa dve sobe na prvom spratu, noću su se silno upinjali da komšije ne čuju dok se krešu, jer je ona mnogo volela da vrišti.

Saba ne želi veću sobu, tu odluku je donela tog jutra usred bolova, dok se posmatrala u izgrebanom ogledalu okačenom o zid, mada je morala priznati da ju je mamila mogućnost da imaju sopstveno kupatilo. U prvom dvorištu imaju čak i toplu vodu, a oni moraju da idu u javno kupatilo ili da kupuju kofe vode da bi se okupali. Da ne spominje noćne izlučevine. Pošto već tako stvari stoje, zašto bi maštala o boljem prostoru u zatvoru kad je lakše mogla da zamisli život na slobodi. Želela je da ode iz Kasone i da povede sa sobom ćerku. Ništa nije zgrešila, bila je tu samo da bi pravila društvo Mršavom. I on je tvrdio da ništa nije zgrešio, ali svi su znali da nije tako. Otrovao je Sabinog prvog muža, zaluđen ljubavlju koja ih je tu sahranila. Ta zaluđenost više nije postojala. Ona je bila ubeđena da s Mršavim nikada ne bi uspela da ode jer je on morao da odsluži još šest godina kazne, ne nameravajući da plati otkup. Stoga nije prilazio ombudsmanima koji su dolazili nedeljom i nudili besplatne usluge za pojedine slučajeve. Mršavom se, zapravo, dopadao život u Kasoni.

Dok se oblačila i ljuljuškala Malenu, koja se probudila i neutešno mahala rukama, Saba je zaključila da ona, za razliku od Mršavog, mrzi Kasonu. Pročistila je grlo i iznenadio ju je metalni kašalj. Taj kašalj joj nije bio svojstven. Šta bi to moglo biti? Ne, ništa nije uradila i Mršavi je nije krivio ni za šta. Bila je svesna da bi napolju imala više mogućnosti. Malena je, na primer, mogla otići kod pravog lekara tog jutra. Smiri se, mila, sve će biti dobro. A sada je morala da

moli komšinicu da ostane s Malenom dok je ona na poslu. I Sabi bi bilo bolje da je ostala u krevetu. Glavobolja joj je mutila vid.

[KRUPA]

Nakon što je guver otišao, Inohosa mi je rekao da sve iz četvrtog dvorišta prebacim u njihove ćelije. Razumem, šefe. Sproveo sam ih zajedno sa svoja tri odlučna pomoćnika. Broj 43 je hodao pognuto, zatvorenih očiju jer mu je, navodno, smetala svetlost. Čim smo ušli u dvorište gde su bile samice, Oahaka je navukao rukavicu i dobro ga odalamio. Broj 43 je pao na kolena prinoseći ruke stomaku i Oahaka ga je jednim udarcem obalio na tlo. Ostavi me samog s njim, uzviknuo je, zatvorivši ga u njegovu ćeliju, bijući ga cip-cap električnim bičem, jojoj. Vakadijes je počeo da ga slika i snima između rešetaka i broj 43 se požalio na blic foto-aparata, pomućivao mu je vid, oči su mu bile jako osetljive. Osetljive do jaja. Ala je vrištao. Juče sam zatekao Oahaku kako ga zapišava. To đubre zaslužuje ovo, i još više od ovoga, vikao je. Nisam mu odgovorio jer je bio u pravu. Broju 43 dani su bili odbrojani. Otac zlostavljanog deteta dao mi je lovu unapred da ga likvidiram.

Gringo je bio u jednom od svojih sanjarenja kada sam ušao u njegovu ćeliju. Klinja je prišao da ga vidi i jednim udarcem sam ga odgurnuo.

Ustaj, šampione, daću ti slatkiš za nagradu. Ili hoćeš da ti ga duplo zabijem? Imaš sreće, Gringo, danas nemam želju za karanjem.

Ne mogu više, Krupa.

Okrenuo sam se prema njemu i počupao ga za plavu grivu.

Nemoj ti meni Krupa, govнару jedan. Za tebe sam gospodin Krupa.

Bili smo dobri prijatelji, zaplakao se preda mnom, čak ortaci.

To ti se dešava da bi ostao živ, jebote.

Na licu mu se ogledao takav strah da bih u nekom drugom trenutku čak osetio sažaljenje. Vрати lovu koju si nam ukrao pa ćemo razgovarati, rekao sam. Ućutao je. Vezao sam mu žicu oko vrata i stegao ga dok se nije pošteno zacrveneo. Ostavio sam ga na podu i Vakadijes ga je fotografisao, modrog grla, sa tragom od žice na koži poput ogrlice. Pomogao sam mu da ustane, napravio je nekoliko koraka i srušio se udarivši glavom o pod, dum-dum.

Ostavite me, gospodine Krupa, pomilovao je oderani obraz, neka dođu da me pojedu lešinari.

Ovde nema lešinara.

Znate na šta mislim.

Tako ćeš sam sebe pošteno sjebati.

Moji šampioni i ja smo izašli iz četvrtog dvorišta.

[LIJA]

Lija ulazi u sobu s Luciferkom u rukama i zvecka svojim narukvicama.

Luciferka joj se izmigolji, njuška po kanti za smeće u kuhinji, zbacila poklopac njuškom i oštrom kandžom izvadi pileću nožicu.

Pusti to, umrećeš.

Mačka ode ispod stola noseći nožicu.

Posle nemoj da se žališ, šmizlo.

Izvlakač pogleda svoju sestričinu nezadovoljan njenim izražavanjem, koliko puta sam ti rekao: maniri, maniri, i stavi deset kesica na sto.

Lija promeni bluzu i podigne kesice.

Ne želi da nastavi biznis sa svojim ujakom, ali to je lakše od čuvanja beba.

Dve večeri pre toga je čuvala Malenu, bebu Mršavog i Sabe, i zaklela se da to više neće raditi.

Kakva serija plakanja-kakenja-povraćanja, na kraju je bila sva umrljana i mirisala je na pišačku i kaku.

Kaže ujaku da treba da se presvuče, ceo dan je u toj prljavoj benkici, ako je ne odvedu na šišanje, sama će se ošišati, i izađe iz sobe.

Povetarac je hladi, taj vetrić što dolazi bez najave uvek je najbolji deo jeseni.

Jedna letnja suza, težak i vreo vazduh dospeva u zatvor i izaziva nesanicu i glavobolju.

Traži Glauka, koji joj u zamenu za nekoliko novčića pomaže da bez problema prođe kroz hodnike koji dele drugo i treće dvorište.

Zatiče ga kako se sunča na uglu gde zatvorenici nude razne zanatske poslove i usluge; oznojen je, ima izraženu vilicu, metalnu kuku ispod usana, nož tetoviran na obrazu.

Lija čita kartonske objave koje im vise oko vrata: vodoinstalater bravar čistim stanove.

Da li bravari čiste stanove, da li oni koji čiste stanove vole vodu, da li vodoinstalateri koriste testere?

Glauk nema reklamu i Lija pretpostavlja da je teško napisati telohranitelj reketaš uterivač dugova.

Isto što i uvek, devojčice?

Isto, gospodine Glauk.

Pa onda nemoj da me oslovljavaš sa gospodine.

Okej, gospodine.

Zapute se ka hodniku nalik lavirintu, punom paučine, i prelaze na stranu gde su uske ćelije poznate kao Žvale, gde načičkano živi između petnaest i trideset osoba.

Čuju se povici kako dopiru iz Žvala, Lija izviri i ugleda dva muškarca koji se krešu, dok se grupa oko njih smeje i aplaudira.

Glauk ne prestaje da vređa Inohosu i Krupu, Lija ne razume zašto to radi, on govori brzo, reči se gube između snažnih uzdisaja, ali to nije važno, zar ne?

Puštaš ga da se udavi, licemeru, šta to radiš, pa tražiće te kad im zatreba pomoć oko patrolnih kola.

U trećem dvorištu ih napadne ludak s kesama.

Glauk je snažniji i za glavu viši od njega, ali ludak ga iznenađuje.

Ščepa Glauka za vrat i počne da ga grebe.

Glauk se povrati i gurne ludaka tako da ovaj padne.

Baci se na njega i pocepa mu majicu.

Zgrabi ga i prebije, izbivši mu zub, i dovikujući Liji da beži.

Ona oseti da je na sigurnom tek kad stigne u treće dvorište.

Pokuša da povrati dah i otkriva da joj je ispalo nekoliko kesica.

Da se vrati il' da se ne vrati?

Uzalud bi se vraćala, Glauk je sigurno već podigao kesice i reći će da ih nije on uzeo.

A možda ih je uzeo i neko drugi, u zatvoru se svašta gubi i kad neko nešto traži, odgovor je uvek nisam ja to uzeo, već Kasona.

Pomiri se s tim, to je Kasona, i šta sada?

Zajebala je stvar, Izvlakač joj neće verovati.

Teraće je da radi dodatna dva sata da bi se iskupila za izgubljeni materijal.

Više duguje nego što zaradi, on je uvek kažnjava ako okasni s isporukom.

Gnev joj se nagomilava, telo joj se puni elektricitetom i upinje se da izađe.